Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 26 października 2012 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-53/12

CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd, z siedzibą w Singapurze (Singapur), reprezentowana przez S. Drury'ego, solicitor, adwokatów K. Adamantopoulosa oraz J. Cornelisa,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez B. Driessena oraz V. Piessevaux, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 319, s. 11) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová (sprawozdawca), prezes, K. Jürimäe i M. van der Woude, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 lipca 2012 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżąca, CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd, jest spółką singapurską prowadzącą w szczególności działalność w charakterze agenta morskiego.

2 Niniejsza sprawa wpisuje się w ramy środków ograniczających wprowadzonych w celu wywarcia nacisku na Islamską Republikę Iranu, aby zakończyła ona działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzenianiem broni jądrowej i działania związane z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej.

3 Nazwa skarżącej została umieszczona w wykazie z załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1) w drodze rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 319, s. 11).

4 Umieszczenie to poskutkowało zamrożeniem funduszy i zasobów gospodarczych skarżącej zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 961/2010.

5 W zakresie, w jakim dotyczy to skarżącej, rozporządzenie wykonawcze nr 1245/2011 uzasadniono następująco:

„Firma-przykrywka [Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL)] należąca do IRISL lub przez nie kontrolowana”.

6 Rada Unii Europejskiej poinformowała skarżącą o włączeniu jej nazwy do wykazu zawartego w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010 pismem z dnia 5 grudnia 2011 r., doręczonym według skarżącej w dniu 13 grudnia 2011 r.

7 Pismem z dnia 15 grudnia 2011 r. skarżąca zwróciła się do Rady o przekazanie jej wszelkich istotnych dokumentów w odniesieniu do sformułowanych przeciwko niej w rozporządzeniu wykonawczym nr 1245/2011 zarzutów. Rada potwierdziła odbiór tego pisma w dniu 19 grudnia 2011 r.

8 Pismem z dnia 19 grudnia 2011 r. skarżąca zwróciła się do Rady o ponowne rozpatrzenie decyzji o włączeniu jej firmy do wykazu zawartego w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010.

9 W dniu 19 stycznia 2012 r. skarżąca wysłała do Rady faks, domagając się szczegółów dotyczących terminów rozpatrywania wniosków zawartych w pismach skarżącej z dnia 15 i 19 grudnia 2011 r. Rada potwierdziła otrzymanie faksu w wiadomości elektronicznej z tego samego dnia.

10 Pismem z dnia 23 marca 2012 r. Rada udzieliła odpowiedzi na pisma skarżącej z dnia 15 i 19 grudnia 2011 r., informując, że po ponownym rozpatrzeniu decyzji postanowiła oddalić wniosek skarżącej o wykreślenie jej nazwy z wykazu zawartego w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010. Rada uściśliła w tym względzie, że o ile skarżąca faktycznie nie należy do Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL), o tyle została wykorzystana przez IRISL jako firma-przykrywka celem dokonania płatności na rzecz innej spółki objętej środkami ograniczającymi – P., która z kolei prowadziła działalność w imieniu IRISL na Bliskim Wschodzie. Rada sprecyzowała ponadto, że zamierza zmienić w tym celu uzasadnienie załącznika VIII do rozporządzenia nr 961/2010 dotyczące skarżącej.

11 Ponieważ rozporządzenie nr 961/2010 zostało uchylone rozporządzeniem Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 88, s. 1), nazwa skarżącej została włączona przez Radę do załącznika IX do tego ostatniego rozporządzenia. W rezultacie fundusze i zasoby gospodarcze skarżącej zostały zamrożone na podstawie art. 23 ust. 2 omawianego rozporządzenia. Uzasadnienie przyjęte w odniesieniu do skarżącej jest tożsame z uzasadnieniem przedstawionym w rozporządzeniu wykonawczym nr 1245/2011.

Przebieg postępowania i żądania stron

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 lutego 2012 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

13 W odrębnym piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu tego samego dnia, skarżąca wniosła o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a regulaminu postępowania przed Sądem. Orzeczeniem z dnia 8 marca 2012 r. Sąd (czwarta izba) uwzględnił ten wniosek.

14 Odpowiedź Rady na skargę złożono w dniu 26 marca 2012 r.

15 W dniu 26 kwietnia 2012 r. Sąd wezwał strony do przekazania mu wyjaśnień na temat powiązań pomiędzy skarżącą, IRISL i P. Strony zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym przez Sąd terminie.

16 W dniu 16 maja 2012 r. Rada przedstawiła Sądowi dodatkowe uwagi, w których utrzymuje, że skarżąca otrzymała płatności od spółek związanych z IRISL, a mianowicie I., K., O. i C, lub że dokonała płatności, które dotyczyły tych spółek, i miały na celu obejście skutków środków ograniczających dotyczących IRISL.

17 Skarżąca przedstawiła uwagi w przedmiocie tych twierdzeń pismem z dnia 6 czerwca 2012 r.

18 Na rozprawie w dniu 11 lipca 2012 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania ustne zadane przez Sąd.

19 W skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011 i rozporządzenia nr 961/2010 z natychmiastowym skutkiem w zakresie, w jakim dotyczą one umieszczenia skarżącej w wykazie zawartym w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

20 Na rozprawie skarżąca dostosowała swe żądania, wnosząc również o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim dotyczy ono umieszczenia jej nazwy w wykazie zawartym w załączniku IX do tego rozporządzenia.

21 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

22 Skarżąca podnosi trzy zarzuty: pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do zarzucanych jej przez Radę powiązań z IRISL; drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz trzeci dotyczący naruszenia jej prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej. Wnosi ona ponadto, aby ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów miało natychmiastowy skutek.

23 Sąd uznaje, że w pierwszej kolejności należy zbadać dopuszczalność dokonanego przez skarżącą dostosowania żądań.

W przedmiocie dopuszczalności dostosowania żądań skarżącej

24 Jak wynika z pkt 11 powyżej, po wniesieniu skargi rozporządzenie nr 961/2010, zmienione rozporządzeniem wykonawczym nr 1245/2011, zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem nr 267/2012. Na rozprawie skarżąca dostosowała swe początkowe żądania w taki sposób, że skarga dotyczy stwierdzenia nieważności wszystkich tych aktów (zwanych dalej jako całość „zaskarżonymi aktami"). Rada wskazała, że nie sprzeciwia się takiemu dostosowaniu.

25 W tym względzie należy przypomnieć, że w przypadku gdy dane rozporządzenie dotyczące bezpośrednio i indywidualnie osoby fizycznej zostaje w toku postępowania zastąpione przez inny akt mający ten sam przedmiot, należy to uważać za nową okoliczność umożliwiającą skarżącemu dokonanie zmiany przedstawionych żądań i zarzutów. Zobowiązanie skarżącego do wniesienia nowej skargi byłoby w istocie sprzeczne z zasadami prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz ekonomii procesowej. Ponadto niesłuszne byłoby umożliwienie danej instytucji dokonania zmiany w zaskarżonym akcie lub zastąpienie go innym w celu ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w skardze na ten akt, wniesionej do sądu Unii Europejskiej, oraz powoływania się w toku postępowania na tę zmianę lub akt zastępujący w celu pozbawienia drugiej strony postępowania możliwości rozszerzenia początkowych żądań i zarzutów wobec tego późniejszego aktu lub przedstawienia uzupełniających żądań i zarzutów wobec niego (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 23 października 2008 r. w sprawie T-256/07 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3019, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 W odniesieniu do terminu, w jakim można dokonać takiego dostosowania żądań, Sąd uważa, że dwumiesięczny termin przewidziany w art. 263 akapit szósty TFUE ma co do zasady zastosowanie zarówno wtedy, gdy skarga o stwierdzenie nieważności ma postać pisma wszczynającego postępowanie, jak i wtedy, gdy jest wnoszona, w trakcie toczącego się postępowania, w formie dostosowania żądań stwierdzenia nieważności aktu wcześniejszego, uchylonego i zastąpionego przez akt sporny.

27 Za takim rozwiązaniem przemawia bowiem okoliczność, że przepisy dotyczące terminów do wnoszenia skarg mają charakter bezwzględnie wiążący i są przez sąd stosowane w celu zagwarantowania pewności prawa oraz równości podmiotów wobec prawa (wyrok Trybunału z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie C-229/05 P PKK i KNK przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-439, pkt 101), unikając wszelkiej dyskryminacji lub dowolnego traktowania przy wymiarze sprawiedliwości (wyrok Trybunału z dnia 15 stycznia 1987 r. w sprawie 152/85 Misset przeciwko Radzie, Rec. s. 223, pkt 11).

28 Jednakże w drodze wyjątku od tej zasady Sąd uważa, że termin ten nie ma zastosowania w ramach toczącego się postępowania, jeżeli, po pierwsze, odnośny akt oraz akt, który go uchyla i zastępuje, mają w odniesieniu do zainteresowanego ten sam przedmiot, zasadniczo te same powody i co do zasady tę samą treść, różniąc się jedynie, odpowiednio, zakresami zastosowania ratione temporis, a po drugie – dostosowanie żądań nie jest poparte żadnym nowym zarzutem, faktem czy dowodem innym niż samo wydanie danego aktu uchylającego i zastępującego akt wcześniejszy.

29 W takiej sytuacji, jako że przedmiot i ramy sporu zakreślone w pierwotnej skardze nie doznają żadnej zmiany poza wymiarem czasowym, okoliczność, że dostosowanie żądań zostało dokonane po upływie rozpatrywanego dwumiesięcznego terminu, w żaden sposób nie zagraża pewności prawa.

30 Z powyższego wynika, że w okolicznościach wskazanych w pkt 28 powyżej dopuszczalne jest dostosowanie przez skarżącą żądań i zarzutów, nawet gdyby dostosowanie zostało dokonane po upływie dwumiesięcznego terminu przewidzianego w art. 263 akapit szósty TFUE.

31 Ponieważ w niniejszej sprawie wszystkie określone w pkt 28 powyżej przesłanki zostały spełnione, należy uznać, że dopuszczalne jest żądanie przez skarżącą stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim dotyczy ono umieszczenia jej nazwy w wykazie w załączniku IX do tego rozporządzenia.

Co do istoty

32 Sąd uważa, że w pierwszej kolejności należy zbadać zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

33 W tym względzie skarżąca utrzymuje, że przyjęcie dotyczących jej środków ograniczających nie zostało uzasadnione w sposób wymagany prawem przez Radę. Twierdzenia, zgodnie z którymi skarżąca należy do IRISL lub jest przez nie kontrolowana, są bowiem zwykłym wskazaniem obowiązującego przepisu prawnego i nie stanowią zatem konkretnych i szczegółowych powodów, z jakich Rada uznała, że skarżąca powinna być objęta środkami ograniczającymi. W szczególności Rada nie sprecyzowała charakteru rzekomej przynależności skarżącej do IRISL lub kontroli sprawowanej nad skarżącą przez IRISL ani nie przedstawiła dodatkowych informacji o powodach, z jakich skarżąca miała być „spółką-przykrywką" IRISL.

34 Rada odpiera te zarzuty, twierdząc, że przedstawione przez nią uzasadnienie jest wystarczające, w szczególności dlatego, iż wyjaśniła charakter powiązań pomiędzy skarżącą a IRISL, polegających mianowicie na tym, że skarżąca została wykorzystana jako spółka-przykrywka celem dokonania płatności dla P.

35 Należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia niekorzystnego aktu, jaki został przewidziany przez art. 296 akapit drugi TFUE, oraz, konkretniej w przypadku rozpoznawanej sprawy, przez art. 36 ust. 3 rozporządzenia nr 961/2010 i art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 267/2012, ma za zadanie, po pierwsze, zapewnić zainteresowanemu wskazówki wystarczające do ustalenia, czy akt jest zasadny lub ewentualnie czy nie zawiera wady pozwalającej na zakwestionowanie jego ważności przed sądem Unii, a po drugie, zapewnić sądowi Unii możliwość kontroli zgodności z prawem tego aktu. W ten sposób uregulowany obowiązek uzasadnienia stanowi istotną zasadę prawa Unii, od której odstępstwo możliwe jest wyłącznie z nadrzędnych powodów. W związku z powyższym uzasadnienie powinno co do zasady być przekazane zainteresowanemu w tym samym czasie co niekorzystny dla niego akt prawny, przy czym jego brak nie może zostać usunięty w ten sposób, że zainteresowany dowie się o uzasadnieniu aktu w trakcie postępowania przed sądem Unii (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 października 2009 r. w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3967, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 W związku z powyższym, o ile względy nadrzędne dotyczące bezpieczeństwa lub utrzymywania stosunków międzynarodowych Unii lub jej państw członkowskich nie stoją na przeszkodzie informowaniu zainteresowanych o niektórych okolicznościach, Rada zobowiązana jest podać do wiadomości podmiotu objętego środkami ograniczającymi szczególne i konkretne powody, z jakich uważa, że konieczne było ich przyjęcie. Powinna zatem wskazać elementy faktyczne i prawne, od

których zależy prawne uzasadnienie danych środków, oraz względy, jakie doprowadziły do ich przyjęcia (zob. podobnie ww. w pkt 35 wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 81 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 Ponadto uzasadnienie powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści spornego aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę. W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalając mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. ww. w pkt 35 wyrok w sprawie Bank Melli Iran przeciwko Radzie, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 Jeżeli chodzi o uzasadnienie aktów zaskarżonych w niniejszej sprawie, z jednej strony należy zauważyć, że, jak podnosi skarżąca, wzmianka, zgodnie z którą skarżąca „należ[y] do IRISL lub jest przez nie kontrolowana", jest tylko powtórzeniem brzmienia art. 16 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 961/2010 i art. 23 ust. 2 lit. e) rozporządzenia nr 267/2012, bez żadnego sprecyzowania dotyczącego konkretnego przypadku skarżącej, w szczególności charakteru sprawowanej kontroli lub posiadania.

39 Z drugiej strony wzmianka, zgodnie z którą skarżąca jest „spółką-przykrywką" IRISL, nie ma autonomicznej treści w odniesieniu do wzmianki, zgodnie z którą należy ona do IRISL lub jest przez nie kontrolowana. Chociaż pojęcie spółki-przykrywki nie ma precyzyjnego znaczenia prawnego, użyto go zasadniczo do oznaczenia podmiotu występującego w roli pośrednika, utworzonego w celu ukrycia tożsamości autora określonych zachowań. Aby zatem móc służyć za „spółkę-przykrywkę" w tym znaczeniu, podmiot występujący w roli pośrednika koniecznie musi być bezpośrednio lub pośrednio kontrolowany przez podmiot, którego zachowania muszą być ukrywane, lub należeć do tego podmiotu. W związku z tym zakwalifikowanie jako „spółki-przykrywki" nie dostarcza dodatkowych informacji dotyczących konkretnych powodów, które doprowadziły Radę do przyjęcia środków ograniczających względem skarżącej.

40 W tym kontekście Rada błędnie utrzymuje, że uzasadnienie zaskarżonych aktów umożliwia skarżącej zrozumienie, iż była ona objęta środkami ograniczającymi bądź dlatego, że miała być wykorzystana przez IRISL w celu dokonania płatności dla P., jak wskazała Rada w piśmie z dnia 23 marca 2012 r., bądź dlatego, że miała otrzymać płatności związane z I., K., O. i C. lub ich dokonać, jak twierdziła Rada w uwagach z dnia 16 maja 2012 r.

41 Niezależnie bowiem od faktu, że te dwa elementy uzasadnienia są a priori ze sobą sprzeczne, ponieważ nie opierają się na tych samych okolicznościach faktycznych, z jednej strony należy zauważyć, że uzasadnienie zaskarżonych aktów nie wskazuje na P., I., K., O. lub C. ani nawet na okoliczność, że skarżąca została wykorzystana przez IRISL celem otrzymania lub dokonania płatności.

42 Z drugiej strony okoliczności, na które powołała się Rada w piśmie z dnia 23 marca 2012 r. i w uwagach z dnia 16 maja 2012 r., zakładając, że zostały one ustalone, nie wskazują na to, że skarżąca należy do IRISL lub jest przez nie kontrolowana jako „spółka-przykrywka", lecz raczej iż pomogła ona IRISL lub blisko z nimi związanym podmiotom uniknąć skutków dotyczących ich środków ograniczających.

43 Wbrew twierdzeniom Rady uzasadnienie zaskarżonych aktów nie pozwala zatem zrozumieć, że ta ostatnia oparła się na okolicznościach przedstawionych w jej piśmie z dnia 23 marca 2012 r. lub w jej uwagach z dnia 16 maja 2012 r.

44 W świetle ogółu powyższych rozważań należy stwierdzić, że Rada nie uzasadniła zaskarżonych aktów w sposób wymagany prawem.

45 W związku z powyższym należy uwzględnić zarzut drugi i stwierdzić nieważność, po pierwsze, rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011 i rozporządzenia nr 961/2010 w zakresie, w jakim dotyczą one umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie zawartym w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010, a po drugie – rozporządzenia nr 267/2012 w zakresie, w jakim dotyczy ono umieszczenia nazwy skarżącej w wykazie zawartym w załączniku IX do tego ostatniego rozporządzenia, bez konieczności badania zarzutów pierwszego i trzeciego.

46 Skarżąca wnosi ponadto o stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów ze skutkiem natychmiastowym.

47 W tym względzie z jednej strony należy zauważyć, że rozporządzenie nr 961/2010, zmienione rozporządzeniem wykonawczym nr 1245/2011, zostało uchylone rozporządzeniem nr 267/2012. W konsekwencji akty te nie wywołują już skutków prawnych, a zatem skarżąca nie ma już interesu w żądaniu stwierdzenia ich nieważności ze skutkiem natychmiastowym. W tych okolicznościach postępowanie w przedmiocie jej żądania w zakresie, w jakim dotyczy ono rozporządzenia nr 961/2010, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym nr 1245/2011, należy umorzyć.

48 Z drugiej strony w odniesieniu do rozporządzenia nr 267/2012 należy przypomnieć, że zgodnie z art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE, orzeczenia Sądu, w których zostaje stwierdzona nieważność rozporządzenia, stają się skuteczne dopiero po upływie terminu do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 56 akapit pierwszy tego statutu, lub – jeżeli odwołanie zostało wniesione w tym terminie – z dniem jego oddalenia (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 16 września 2011 r. w sprawie T-316/11 Kadio Morokro przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 38).

49 Rozporządzenie nr 267/2012, w tym jego załącznik IX, ma naturę rozporządzenia, ponieważ jego art. 51 akapit drugi przewiduje, że wiąże ono w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, co odpowiada skutkom rozporządzenia ustalonym w art. 288 TFUE (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie C-548/09 P Bank Melli Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-11381, pkt 45).

50 W tych okolicznościach żądanie skarżącej w zakresie dotyczącym skutków stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 267/2012 należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

51 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponadto zgodnie z art. 87 § 6 regulaminu postępowania w przypadku umorzenia postępowania rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zależy od uznania Sądu. Ponieważ w niniejszej sprawie Rada zasadniczo przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami zgodnie z żądaniami skarżącej.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w zakresie, w jakim dotyczą one umieszczenia nazwy CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd w wykazie zawartym w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010.**

2) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie, w jakim dotyczy ono umieszczenia nazwy CF Sharp Shipping Agencies w wykazie zawartym w załączniku IX.**

3) **Postępowanie w przedmiocie zgłoszonego przez CF Sharp Shipping Agencies żądania, by stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 961/2010 i rozporządzenia wykonawczego nr 1245/2011 nastąpiło ze skutkiem natychmiastowym, zostaje umorzone.**

4) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

5) **Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 26 października 2012 r.

Podpisy